

உபாத்தியாயர்கட் கெனவே உலவிவரும்

மாதாந்தச் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகை

வயது 14

1919ஆ டிசம்பர்

மாதம் 12

TEACHERS AND PARENTS

உபாத்தியாஸ்களும் பெற்றோரும்

தந்தை மகற்காற்று நன்றி அவையத்து

முந்தி யிருப்பச் செயல்.

(திருவள்ளுவனார்.)

சான்றோ ளுக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே.

(புறம்)

கல்வியைக் காட்டிலுஞ் சிறந்தபொருள் எவ்வகத்திலும் இல்லை. அது மக்கட்குக் கண்ணைப்போன்றிருக்கின்றது. அதுவே இம்மை மறுமை இன்பங்களையும் வீடுபெற்றையுந் தரவல்லது. இதனை ஒவ்வொருவரும் இக்காலத்தில் உணர்கின்ற ரெனினும் செய்கையில் நினைக்கின்ற வளவிற்குக் கொண்டு வருகின்றார்களில்லை. இவ்விஷயத்தில் பிள்ளைகளைப் பெற்றோர்கள் அதிக கவலை எடுத்துக்

கொள்ளவேண்டும். பெற்றோர் முயற்சி அளவாகத்தான் பிள்ளை கட்டுக் கல்வியறிவும் ஒழுக்கமும் நிரம்பும். நம் தெய்வப்பல-மைத் திருவள்ளுவ நாயனார் தந்தை தன் மகனுக்குச் செய்ய-வேண்டிய நன்றி அவனைக் கற்றுவல்லோர் சபையின்கண் முந்தி யிருக்கும்படி செய்தலே யாகுமெனத் தந்தையின் கடமையினை வரையறுத்துக் கூறியுள்ளார். அக்கவி யறிவேரோடு நற்குணங்களில் நிறைந்திருக்கவும் தன் மகனைச் செய்யவேண்டு மென்னுங் கருத்-துப்பட 'சான்றோனுக்குத் தந்தைக்குக் கடனே' என்று பிறி-தொரு புலவரும் கூறுவாராயினர். ஆகவே கல்வியறிவைத் தம் மக்களுக்கு மிக்க நோக்கத்துடனும் ஊக்கத்துடனும் ஊட்டுவ-துடன் அப்பிள்ளைகள் தங்கள் வாழ்க்கையில் நடக்கவேண்டிய முறைமைகளையும் பிறவற்றையும் இளமைதொட்டே அவர்களுக்-குப் பயிற்றுவித்தல் வேண்டும். தாமும் தமது செய்கைகளால் அவற்றைக் காட்டவேண்டும். தந்தைமாரும் உபாத்திமாரும் நன்-மையில்லாத சில பழக்கங்கள் உடையவராயின் அவற்றை அப்-பிள்ளைகளுக்குத் தெரியாமல் அவர்கள் செய்தல் வேண்டும். இங்-கனம் பிள்ளைகளை அறிவுகுணச் செயல்களில் திருந்தியவராகச் செய்வதற்குப் பெற்றோரும் உபாத்திமாரும் மேற்கொள்ளத்-தக்கவை பலவுள்.

பெற்றோர் சிலர் தமது பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கு அனுப்பி விட்டமாத் திரத்தில் அவர்களுக்குக் கல்வி நிறைந்துவிடுமென்று எண்ணுகின்றனர். சிலர் தனியாகப் பாடங் கற்பிக்க மற்றொரு உபாத்தியாயரை நியமித்து விட்டுக் கவலைபற்றிருக்கின்றனர். சிலர் தம் பிள்ளைகள் உண்பதற்கும் உடம்பதற்குங்கூட உபாத்தி-யாயர் வரவை எதிர்பார்க்குகின்றனர். சிலர் ஒருநாளைக்கு ஒரு பிரப்பங்கழியை எடுத்துக்கொண்டு பிள்ளைகளை விசாரிக்கத்தொ-டங்குகின்றனர். இவையனைத்தும் நன்மைபயக்கத் தக்கனவல்ல. பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்பிப் பின் ஒவ்வொரு-நாளும் தாங்கள் தமது பிள்ளைகளைப் படிக்கும்படி செய்யவேண்டும். அதனுடன் அவர்களுக்குச் சம்பாஷணைவாயிலாகவும் வினாத்தங்-களின் மூலமாகவும் கதைகளாகவும் பல விஷயங்களை அவ்வப்-போது உணர்த்தவேண்டும். அவர்களைக் கடுமொழியாலும் அடி-யினாலும் திருத்தவேண்டுமென எண்ணுதல் கூடாது. அன்பாக அவர்களை நடத்தல்வேண்டும். படிப்பில் அவர்களுக்கு ஆசை உண்-டாகும்படி செய்தல் வேண்டும். தினந்தோறும் அவர்கள் பள்-

ளிக்கூடத்தில் படித்த பாடங்களைக் கேட்டு அவை அவர்கள் மன-
தில் பதிந்திருக்கின்றனவா என்று பார்க்கவேண்டும். அவர்களுக்கு
நல்ல சத்துவம் நிறைந்த உணவையும் சுத்தமான ஆடையையும்
தருவதோடு சுத்தமாக அவர்கள் எப்பொழுதும் இருக்கும்படி
செய்தல்வேண்டும். அவர்களை எந்நேரமும் புத்தகமும் கையு-
மாக இருக்கும்படி செய்யாமல் படிக்கவேண்டிய காலங்களில்
படிக்கும்படி செய்தும் விளையாடவேண்டிய காலங்களில் விளையா-
டும்படி விடவும் வேண்டும். சிஷ்யையைக் காட்டிலும் சிறந்த
வழி கேட்கின்றாமில்லை. நல்ல பழக்கத்தால் விளையும் நன்மை-
கள் பல.

உபாத்திமார் பள்ளிக்கூடத்தில் பிள்ளைகளுக்கு விஷயங்களை
நன்றாக அவர்கள் மனத்தி லமையும்படி உறுதியாகவும் தெளிவாகவும்
சொல்லவேண்டும். பல விஷயங்களைப் போதித்தல், வாசக
பாடங்களை முடித்துவிடல், சிறிது நேரத்தில் பலவற்றை எடுத்து-
ரைத்தல், ஒவ்வொருநாளும் வெவ்வேறு விஷயங்களைச் சொல்-
லுதல் முதலியன பெரும்பயனைத் தரமாட்டா. சொல்லியதையே
திருப்பித் திருப்பிப் பன்முறை இடித்துச் சொல்லவேண்டும்.
அவற்றை மீண்டும் மீண்டும் அவர்களை வினாவிப் பிழைகளைத்
திருத்தவேண்டும். சொல்லிக்கொடுக்கும் ஒவ்வொரு விஷயமும்
அவர்களுக்கு நன்கு விளங்கிவிட்டதா என்று செய்கையில் அறிந்து
கொள்ளவேண்டும். இவ்வாறன்றிச் சிலர் மேலும் மேலும் விஷ-
யங்களைச் சொல்லிக்கொண்டே போவார்கள். அவர்கள் தங்கள்
போதனை பயன்படாமையை எளிதில் உணர்வார்கள். பிள்ளைகள்
அடிக்கடி பயிற்சிகள் எழுதிவரும்படி செய்தல்வேண்டும். அநா-
வசியமாய்ப் பிள்ளைகளுக்கு அதிகவேலை கொடுக்கக்கூடாது. உபாத்தி-
மார்கள் பள்ளிக்கூடத்தில் ஏதோ சிலவற்றை எடுத்துச் சொன்ன
வளவில் தங்கள் வேலை முடிந்துவிட்டதாக நினைத்தல் கூடாது.
தங்களிடத்தில் பிறர் தமது அருமைப் புதல்வர்களை நம்பி விட்-
டிருக்கின்றார்களென்றும் அவர்களுடைய கல்விக்கும் நல்ல நடைக்-
கும் தாங்களே உத்தரவாதிகளென்றும் தங்களாலேயே அச்சிறு-
வர்கள் வாழ்வு ஏற்றத்தையுந் தாழ்வையும் அடையுமென்றும்
எண்ணி நடத்தல் வேண்டும். உபாத்தியாயர் சிலர் தங்கள் கட-
மைகளைச் செவ்வையாய் உணர்ந்தவராக வுளர். இவர்களே தேச-
முன்னேற்றத்திற்கும் ஆக்கத்துக்கும் காரணபூதர்களாக இருத்த-
லின், தங்கள் கடமையில் சிறிதும் வழுவாதிருத்தல் வேண்டும்.

இவ்வாறு நடக்கும், உபாத்திமார்களைத்தாம் 'எழுத்தறிவித்தவன் இறைவனாகும்' என்றனர் பெரியோர்.

இனி, உபாத்திமாருக்கும் பெற்றோருக்கும் நெருங்கிய சம்பந்தம் இருத்தல் வேண்டும். பெற்றோர் உடனுக்குடன் உபாத்திமாளைக் கண்டு பேசி பிள்ளைகளின் சூலவியைப் பற்றியும் பள்ளிக் கூடத்துக்கு அவர்கள் நிற்காமலும் காலந்தவறாமலும் வருதலைப் பற்றியும் உபாத்தியாயரிடத்தும் மற்றப் பிள்ளைகளிடத்தும் அவர்கள் நடக்கிற விதத்தைப்பற்றியும் பாடங்களைப் படிப்பதைப்பற்றியும் விசாரித்து அதன்படி செய்கை நடத்தவேண்டும். வீட்டில் பெற்றோர் பாடம் படித்தலைக் குறித்தும் தங்களிடத்தில் நடந்து கொள்ளுவதைக் குறித்தும் சகோதரர்களிடத்தில் ஒழுகும் விதத்தைக் குறித்தும் கவனித்துக்கொண்டு வரவேண்டும். உபாத்தியாயர் பிள்ளைகளின் பெற்றோரை அடிக்கடி சந்தித்து அவர்களின் குற்றங் குணங்களை எடுத்துச் சொல்லித் திருத்தும்படி செய்தல் வேண்டும். அப்போது பெற்றோருக்கும் உபாத்திமாருக்கும் முதிர்ந்த நேசம் உண்டாகிப் பிள்ளைகள் விருத்தியடைவர்.

இவ்வாறு உபாத்திமார்களும் பெற்றோரும் நடந்துகொண்டு தங்கள் முயற்சியினாலாகிய பயனைப் பெறுவார்களென நம்புகின்றோம்.

பத்திராதிபர்.

BIRDS' NESTS

பறவைகளின் கூடுகள்.

பட்சிகளுக்குத் தங்கள் குஞ்சுகளின் மேலிருக்குங் காதலைப் பற்றி அநேக கதைகள் கேட்டிருக்கின்றோம். அவைகள் தங்கள் கூடுகளுக்கு அபாயம் நேரிடும்போது பற்பலவித தந்திர முயற்சிகளால் தங்கள் விரோதிகளின் எண்ணம் ஈடேறாமற் செய்துவிடுகின்றன. சிற்சில சமயங்களிற் பறவைகள் தங்கள் குஞ்சுகளைக் கைவிட மனம் வாராமல் தங்கள் உயிரையே இழந்தாலு மிழக்கும். இவ்விஷயமாய்ப் பேர்போன தாவர சங்கம சாஸ்திரி ஒருவர் சொல்லுவதாவது: ஒரு புளியமரத்தில் இரண்டு அண்டங்காக்கைகள் ஆணும் பெண்ணுமாய்க் கூடுகட்டிக்கொண்டு வாழ்ந்திருந்தன.

அண்டங்காக்கைகள் முட்டையிட்டு அடைகாக்குங்காலமாகியதை மாசி மாதத்தில் ஒரு நாள் சில மனிதர்கள் அம்மரத்தை வெட்டித் தள்ள வந்தார்கள். அவர்கள் பக்கத்திருந்த மரங்க ளெல்லாம், எதிரொலியெடுக்கத் தங்கள் கோடரிசுளால் அப்பெரிய மரத்தை வெகுநேரம் வெட்டினார்கள். இவ்வளவு காலமும், பெண்பறவை யானது தனது கூட்டிலேயே குந்திக்கொண்டிருந்தது. கடைசி-யாக மரமானது சாய்ந்து சத்தத்தோடு கீழேவிழ ஆரம்பித்தும் அப்பறவை இருந்த இடத்தை விட்டுப் பெயரவே யில்லை. அந்தோ! மரம் வீழ்ந்த விசையினால் அக்காக்கை தன் கூட்டினின்றும் விசிறி யெறியப்பட்டு மிலாறுகளால் அடிபட்டு உடம்பு முறிந்து உயி-ரிழ்ந்து பிணமாய் விழுந்தது.

குஞ்சுகள் எவ்வித வுறுபாடு மடையாதபடி அவைகளுக்காக அவ்வளவு கவலை யெடுத்துக் கொள்ளும் பறவைகள் மனிதர்கள் கண்ணிற் படவும் அவர்கள் தங்கள் கூடுகளுக்குங் குஞ்சுகளுக்கு மிடையூறு செய்யவும் கூடிய விடங்களிற் சஞ்சரிப்பது உனக்கு ஆச்சரியத்தை விளைவிக்கலாம். மனிதசஞ்சாரமுள்ள தோப்பு தோட்ட முதலிய விடங்களிற் பறவைகள் கூடு கட்டிக் குஞ்சு பொரித்துக் குடியிருப்பதை நோக்கும்போது அவைகள் மனிதர்-களைத் தங்கள் சினேகிதர்களாகவும், தங்களுக்கு இயற்கைப் பகை-யாளிகளாகிய மற்றச் சீவராசிகளின் தொந்தரையினின்றும் தங்-களைக் காக்கும் பாதுகாவலர்களாகவும் எண்ணுகிறதாக ஏற்படு-கின்ற தல்லவா? காட்டில் வாழும் மிஸெல் தீரஷ் (Missel Thrush) என்னும் பறவையானது இக்காரணம் பற்றியே நாட்டில் வந்து வாழ்கின்ற தென்று சாஸ்திரிகள் கூறுகின்றனர். பறவைகளும் தங்கள் பாதுகாப்புக்காக மனிதர்களுையே நம்பி இருக்கின்றன வென்னும் ஆரிய இரகசிய மிதனால் வெளியாகின்றது. மனிதர்க-ளுக்கு அஞ்சி அவர்கள் சஞ்சாரத்தையே விரும்பாத பறவைகள் அநேக மிருக்கின்றனவாயினும், பிரயோஜனமும் இன் பமும் கொடுக்கும் பறவைகளைத் தொந்தரையெய்து அழிக்கும் மூடர்-களின் எண்ணிக்கை குறையக் குறைய எவ்வகையான பட்சிகளும் ஏராளமாய் வந்து நாடுகளில் மனிதர்கள் பக்கல் மகிழ்ந்து வாழ்-மென்பது திண்ணம்.

மதமடர்ந்த தோப்பு தோட்டங்களிலாவது அவைகள் தனித்-துள்ளு வெளியிடங்களிலாவது பறவைக்கூடுகள் சுலபத்தில் மனி-

தர் கண்ணுக்குத் தென்படுகிறதில்லை. ஏனெனில், மனிதர்களுக்கு இல்லாமற் போனாலும் தங்களுக்கு விரோதிகளாக விருக்கும் மற்ற ஜந்துக்களுக்காகப் பறவைகள், அவைகளுக்கிருக்கும் இயற்கையறிவைக் கொண்டு தங்கள் கூடுகளை விரோதிகள் பார்க்கக் கூடாதபடி மறைவிடங்களிற் கட்டிக்கொள்ளுகின்றன.

பறவைகளின் முட்டைகளைக் குடித்தும் அவைகளின் குஞ்சுகளைத் தின்றும் அவைகளுக்கு அறக்கேடு விளைவிப்பன, எலி, பூனை, கீரி, பாம்பு முதலியன. இவைகள் தங்களுக்கு இரையாகிய முட்டை குஞ்சுகளின் பேரிலேயே எண்ணமாய் அவைகளைத் தேடித் திரிந்தலையும். ஒரு பறவைக்கூடு காணப்பட்டால் அவைகளுக்குண்டாகு மாந்த மிவ்வள வவ்வள வல்ல. ஆயினும் அக்கூடுகள் இவைகளுக்குச் சலபத்தில் தென்படுகிறதில்லை. எலியோ பூனையோ மற்றெதுவோ ஒரு மரத்தின் கீழிருந்து மேனோக்கிப் பார்க்கும்போது கிளைகளின் மத்தியில் மிலாறுகள் பின்னலிட்டுக் கொண் டிருப்பதைப் பார்க்க முடியுமே யொழிய அங்கிருக்கும் பறவைக் கூட்டை அணுவளவுங் கண்ணாற் காணமுடியாது. மேலும் அக்கூட்டிலிருக்கும் பறவைதானும் தனது உடல் கூடுக்கு மேல் தெரியாதபடி உள்ளுக்குள்ளேயே தங்கியிருக்கிறபடியால் இக்கொடிய விரோதிகள் கண்ணுக்குத் தெரிகிறதேயில்லை.

கால வேற்றுமையும் பறவைகளுக்கோர் முக்கிய விரோதியாக நிற்கின்றது. மாறிக்காலத்தில் மட்கூடுகட்டி வாழும் பறவைகள் தங்கள் கூடுகளுடன் அழிந்து படுகின்றன. மிலாறு, தழை, சுள்ளி முதலியவைகளால் கூடமைத்து வாழும் பறவைகளும் அக் காலத்திற் படும் பாடு அளவிட முடியாது. இவ்விஷயத்தை முன்னோக்கியே பறவைகள் கூடமைக்கு மிடத்தை வெகு ஜாக்கிரதையோடு தேர்ந்தறிகின்றன. சாதாரணமா யோர் பறவைக் கூட்டிற்குமேல் ஒரு மரக்கிளையோ மரமுடிச்சோ அதைக் குடைபோற் காக்கக் காணலாம்; கூடானது இலேசில் கீழே விழாதபடி இரண்டு மூன்று கிளைகள் கவைத்திருக்கு மூட்டத்திலேயே பறவைகள் அதைக் கட்டுகின்றன. தங்கள் குஞ்சுகளின் பாதுகாப்பை முன்னோக்கி எல்லாப் பறவைகளும் கூட்டிற்கு இடந்தேடுவதில் எஞ்சாக்கவலை யெடுத்துக்கொள்ளும். இளங்காக்கைகள் கூடு கட்ட வோரிடத்தை இங்கு மங்கும் மரத்துக்குமரந்தேடிப் பலநாட்சென்று ஏதோவோரிடத்தைத் தேர்ந்-

தெடுத்துக்கொள்ளுகின்றன. பறவைகளுக்கு முட்டையிடுங்காலம் வருமுன் கூட்டைக் கட்டுங் கவலையே பெரிதாகி விடுகின்றது. அக்காலத்திற்குள் பறவைகளுக்குள்ளே சண்டையுந் திருடு மதிகம்.

நாம் வெளியே உலாவி வரும்போது ஒரு பறவைக்கூட்டைக் காண்போமானால் அது இன்ன பட்சியினதென் றறிந்துகொள்ளலாம்; ஏனெனில் ஒவ்வொரு ஜாதிப் பட்சியும் ஒவ்வொரு விதக் கூடு கட்டி வாழும். உதாரணமாக, தூக்கணங்குருவியில் ஒரு ஜாதி வீட்டின் எழுதகத்தின் கீழ் மட்கூடு கட்டி வாழும். அக்கூட்டின் தலைப்பிலுள்ள ஒரு சிறு தொளையே அதற்கு வாயிலாகும். இக்குருவியை வீட்டுத்தூக்கணங்குருவி என்பர். வாற்றாக்கணங்குருவிக்கூட்டின் வாயில் அகன்றிருப்பதால் அக்கூடு கிண்ணத்தைப் போன்றிருக்கும். இக்குருவிகளில் மற்றொரு ஜாதி வீட்டின் தாழ்வாரங்களில் வாழும். இவைகள் பரபரப்பாய்ப் பறக்கக் கூடியவைகளாயினும் ஆகாயத்தில் உயரச் செல்லமாட்டா. இவைகள் கூடு கட்டவேண்டுமானால் வைக்கோலோ, விழிலோ, அல்லது சிறு சுள்ளியோ கொண்டுவந்து தாழ்வாரத்தின் வளைச்சல்களின் மத்தியிற் பரப்பி ஒருவிதமான கூட்டைச் செய்து கொள்ளும். இப்பறவை சில சமயங்களி லடைக்கலாங் குருவிக்கூட்டை அடித்துக்கொண்டு வந்து விடுவதும் உண்டு. அவ்வடைக்கலாங் குருவிகளுந் தூக்கணங் குருவிக் கூடுகளைக் கொண்டுபோய்விடும். தூக்கணங் குருவியி லின்றொரு ஜாதி மண் மேடுகளைத் துளைத்து முறக்குத்துவாருந் செய்து அதனடியில் ஓரறை யமைத்துக்கொண்டு அதில் வாழும். அவ்வடியறையில் விறகுகளைக் கொண்டுவந்து பரப்பி அவைகளின் மீது முட்டையிடும்.

தச்சன் குருவிகள் அடிமரத்தைக் கொத்தித் தொளை செய்து கொண்டு அவைகளில் வாழுகின்றன. காக்கையி லோர் ஜாதியும், ஆந்தைகளும், மற்றும் சில பறவைகளும் இம்மாதிரியாகவே மரவளைகளில் வாழ்கின்றன. இப்பறவைகளிற் சில தங்கள் கூட்டின் வாயிலோரத்தில் மண்ணைப் பூசித் தங்கள் உடல்மாத்திரம் உட் சென்று வரப் போதுமானபடி வாயிலைச் சுருக்கிவைத்துக் கொள்ளுகின்றன. மீன் கொத்திப் பறவைகள் சில சமயங்களில் நீர் நிலைகளி லோரத்திலுள்ள எலி முதலானவைகளின் வளைகளையே

தங்களிருப்பிட மாக்கிக்கொள்ளும். இது வெகு அபாயகரமான தென்று நமக்குத் தோன்றுகின்ற தல்லவா? மீன்கொத்தியின் அலகின் தன்மை இப்படிப்பட்ட தென்று உனக்குத் தெரியும். அதன் வலுத்துக் கூரிய மூக்கின்முன் எலி போன்றவைகள் நிற்க முடியுமா? அவைகள் இவைகளோடு எதிர்த்துப் பொருதால் ஏன் வந்தோ மென்றல்லவோ வெண்ணவேண்டியவரும்.

சிட்டுக்குருவி முதலாகிய மற்றுமுள்ள பற்பல பறவைகள் இன்னின்னவைகளைக் கொண்டுதான் கூடு கட்டுகின்றனவென்று திட்டமாய்ச் சொல்ல முடியாது. ஏனெனில் அவைகள் பாசியோ, பழுத்த இலையோ, வைக்கோலோ, வேரோ அல்லது மரச்சிராவோ எது கண்ணிற் படுகிறதோ அதைக் கொண்டே தங்கள் கூடுகளைத் தகுந்தபடி ஒருவாறாய்ச் செய்துகொள்ளுகின்றன.

மஞ்சட்குருவிகளைப் பார்க்கும்போது கூடு கட்டுந் திறமையில் மஞ்சட்குருவிக் கொப்பானது வேறொரு பறவையுமில்லை பென்று நாமெல்லோரு மறிவோம். மஞ்சட்குருவிக் கூடுகளை மாட்சி பொருந்திய அரண்மனைகளென்றே சொல்ல வேண்டும். இவைகள் சாதாரணமாய் இப் பிராந்தியங்களிற் பனை, சுந்து ஆகிய இம் மரங்களின் ஓலைகளில் தொங்கிக்கொண் டிருக்கின்றன. மென்மையும் வன்மையும் வாய்ந்த நாரினாற் சிக்குப் பின்னற்போட்டுக் கட்டி யிருக்கும் கூட்டை நாம் பார்க்கும்போது அது மனிதன் கையால் முடியாததோர் அரியகாரியமென்றே யறிவோம். கூட்டின் வாயிலும், அதற்கு மேல் மறைவாக உள்ளிடத்தில் காணப்படும் அறையும், சோனா மழைத் துளியுஞ் சுவறி யுட் செல்லாதபடி அக்கூடு அமைக்கப்பட்டிருக்குமோர் தன்மையும், ஆண்டவன் அஃறிணைப் பொருட்கண் அமைத்து வைத்திருக்கும் அதிசய அறிவின் அளவை அகங்கார மமகாரங்களில் ஆழ்ந்து கிடக்கும் மனிதர்க் கறிவித்து அவர்களுக்கோர் சிறந்த புத்தி புகட்டுகின்றன வல்லவா?

நீர்வாழ் பறவைகள் கரையோரத்தில் வளர்ந்து கிடக்கும் நாணற் புல்லைக் கொண்டே சுலபமாகவே கூடுகள் கட்டிக் கொள்கின்றன. அவைகள் ஒரு படுக்கையைப்போ லிருக்குமே யொழிய முட்டைகளையும், குஞ்சுகளையும் பாதுகாக்கத் தக்கவைகளாயமைக்கப்பட்ட டிரா. அப் பறவைகள் இரைக்காகக் கூட்டைவிட்டு வெளியே போகும்போது பக்கத்திருக்கும் நாணற்

றழையையிழுத்து அதன்மேற் சாய்த்து வைத்துவிட்டுப் போய் விடும் இப்பறவைகள் தங்கள் பார்ப்புக்களுக்குப் பத்திரம் வேண்டுமென்று கூடுகட்டுவதாகக் காணப்படவில்லை. சில சமயங்களில் இவைகள் புல்லின்மீதும் வெறும் பாறைகளின்மீதும் முட்டையிட்டு விடுகின்றன.

மலையாந்தைகளும் ஆட்சாட்டிக் குருவிகளும் வெறுந் தரையிலேயே முட்டையிட்டுக் குஞ்சு பொரிக்கின்றன. இவைகளுக்குக் கூடுகள் வேண்டுமென்ற கவலையே கிடையாது. இவைகளை யெல்லாஞ் சோம்பேறிப் பறவைகளென்றே சொல்லவேண்டும்.

சேலை சுகதேவ முதலியார்,
W. M. High School, Tiruvallur.

GENERAL KNOWLEDGE FOR TEACHERS

உபாத்திமார் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய
விஷயங்கள்

உபாத்திமார்களாகிய நாம், ஒவ்வொரு மாணவனும் அவ்வவரது பிற்கால வாழ்வில் உலகாநுபவங்களைச் செவ்வனே யுணர்ந்து ஒழுகும்பொருட்டு உலகத்தில் நடைபெறும் ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் சிறிது கற்பித்து நமது கடமையைச் செய்யவேண்டும். ஆதலால், நாமும் உலகத்தில் நடைபெறும் ஒவ்வொரு விஷயங்களிலும் நம்மாணவர்களுக்குக் கற்பிக்க வேண்டிய அளவிற்குப் பதின் மடங்குக்குமேல் தெரிந்து கொண்டாலன்றி மேற்கூறிய நமது கடமையைச் சரிவரச் செய்ய இயலாத காரியமாதலின், நாம் ஒவ்வொரு சாஸ்திர சம்பந்தமான நூலையும் பார்த்து, நமது அறிவென்னும் வாளை நூலென்னும் அரத்தால் கூர்மையாக்கித் தயாரித்துக் கொள்ளவேண்டியது நம்முடைய முன் ஜாக்கிரதையாகும். அதற்கேற்ப ஜீவனத்திற்கே போதாத சொற்ப சம்பளம் பெறும் கீழ்தரப் பாடசாலைகளின் உபாத்திமார்களாகிய நாம் ஒவ்வொரு சாஸ்திர சம்பந்தமான நூல்களையும் வாங்குவதற்கு இயலாதெனினும், நமது காருண்ய கவரன்மெண்டா-

ரவர்கள், கல்வியிலாகா அதிகாரிகள் நமது நாட்டார்களது பிரஜைகளின் முன்னேற்றத்தின் பொருட்டு நமக்கு அத்தகைய நூல்களை வாங்கித் தருகின்றனவெனினும் நாமும் அத்தியாவசியமான அத்தகைய புத்தகங்களைக் குறித்து வைத்திருந்து, வேண்டிய புத்தகங்கள் என்னென்னவென்று நமது அதிகாரிகள் கேட்கும்போது அவற்றைத் தெரிவித்து வாங்கிக் கொடுக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ள வேண்டுவதும் நமது உபாத்திமைச் சங்கங்களின் மூலமாகவேனும் வாங்கி விஷயங்களை அறிந்துகொள்ளவேண்டுவதும் நமது கடமையே.

ஆகவே, நாம் தெரிந்துகொண் டிருக்கவேண்டிய விஷயங்கள் சாஸ்திரங்கள் இன்னின்னவை என்பதை ‘கிண்டர்கார்ட்டன் உபாத்தியாயருக்கு இருக்க வேண்டிய இலக்ஷணங்கள்’ என்ற தலைப்பின்கீழ் 1918-டிசம்பர்மாதத்து “விவேகசிந்தாமணி” வரிவாக விளக்கி யிருப்பதிலிருந்து அந்நூல்கள் இன்னின்னவென்பதை மட்டும் எனது சகோதர உபாத்திமார்களின்பொருட்டு இங்குக் குறிப்பிடுகின்றேன் :

1. ஆத்மதத்துவ நூல் (Psychology).
2. பிராணி தர்மகுண நூல் (Physiology).
3. சடதத்துவசாஸ்திரம் (Physics)
யந்திரசாஸ்திரம் (Mechanics).
4. பூகோள உறுப்பிலக்கணம் (Geology).
வானசாஸ்திரம் (Astronomy).
ரசாயனசாஸ்திரம் (Chemistry).
5. சிற்ப, சித்திர, கீத நூல்களின் பிரதம விதிகளும்,
செய்யுளிலக்கணமும்.
6. சுயநோட்டம் }
தாவரசாஸ்திரம் } பிரகிருதிஞானம்,
விலங்கியல் நூல் }
7. வியாபார விஷயம்.
8. காவியங்கள்,
பூர்வீக நூல்கள்.

9. போதனாமுறை நூல்கள்.

வித்தியாபிவிருத்தி சரித்திரம்.

கிண்டர்கார்ட்டன் முறை யபிவிருத்தி.

10. ஜனசமூகம்.

ஐனோபகாரம்.

என்பவையே. இந் நூல்களின் குறிப்புக்கள் இனிவரும்.

P. பரிமணப்பல்லவராயர்,

உபாத்தியாயர், போர்டு ஸ்கூல், உத்தமசேரி,

திருவளர் சோலை, P. O., திருச்சி ஜில்லா.

A CONVERSATION BETWEEN A SHEEP AND ITS KID

ஓர் ஆடும் அதன் குட்டியும்.

[ஓர் ஆட்டுக்குட்டி ஓரிடத்தில் கட்டப்பட்டிருக்கிறது
அதன் தாய் அதைக் காணவருகின்றது.]

தாய் ஆடு — “என் அருமைக் குழந்தாய்! சுகந்தானா? எவருக்கும் ஒன்றும் தீங்கில்லையே? எங்கே என் தங்கை? அவள் எங்குச் சென்றிருக்கின்றாள்? நான் அவ்வளவு கூறியும் அவள் உன்னைத் தனியே விட்டுச் சென்றனளே! அவளுக்கு இன்னும் அறிவு வரவில்லை. குழந்தாய்! என்ன உன் முகம் மாறி இருக்கின்றது. தேகமும் சிறிது இளைத்தாற்போல் காண்கின்றது. எனக்கு உன்னை விட்டுச் சிறிது நேரமும் பிரிய மனம் வரவில்லை. என் செய்வது? நான் வெளியே சென்று புல் மேய்ந்து வருவதற்குள் இங்ஙனம் இளைத்துவிட்டனே.”

குட்டி ஆடு — “அவ்விதம் ஒன்றும் இல்லை. அம்மா! ஓர் விசேஷம் தெரியுமோ உனக்கு? சிறிது நேரத்திற்கு முன்பு ஒருவன் தன்கையில் பளபள வென்று மின்னும் ஓர் ரீண்டப்பட்டாக் கத்தியைத் தாங்கி நம் எஜமானனைக் காண வந்தான் அம்மா.”

தாய் — “ஐயோ. தெய்வமே! இதனால் யாருக்கு என்ன ஆபத்தி நேரிடுமோ தெரிய வில்லையே.”

குட்டி — “அம்மா! அதை என்னக்கு விளையாட வாங்கித் தருகின்றீர்களா? அது நன்றாய் இருந்தது அம்மா.”

தாய் — “ஆ! குழந்தாய் என்ன வார்த்தை கூறினே? அது வல்லவோ நமக்கு எமனாக இருக்கின்றது. அச்சொல்லைக் கேட்பதற்கே என்குடல் நடுங்குகின்றதே—கண்மணி! பிறகு நடந்த தென்ன? சீக்கிரம் சொல்.”

குட்டி — “அம்மா! பின்பு அவ்விருவரும் ஏதோ மெதுவாகப் பேசிக்கொண்டார்கள். முடிவில் அப்புகழியவன் என் சிற்றன்னையை அழைத்து அவளை மஞ்சள் நீரால் நன்றாய்க் குளிப்பாட்டி அவள் நெற்றியிலும் முதுகிலும் மஞ்சள் பூசிக் குங்குமம் இட்டான். அப்பொழுது அவள் வெகு அழகாக இருந்தாள் அம்மா! எனக்குமட்டில் ஒன்றுமே செய்யவில்லை அம்மா. இதுவாகிலும் தோஷமில்லை. பச்சைப் பசேலென்று இருந்த இளந்தளிர்களால் கட்டப்பட்ட வேப்பிலை மாலையை அவள் கழுத்தில் அவன் அணிந்தான் அம்மா. உன் தங்கை அதிக சந்தோஷத்தோடு தலையை ஆட்டிக்கொண்டே சென்றாள் அம்மா. அப்போது நானும் உடன் வருகின்றேன் என்று அழுதேன். இதற்குள் நமது எஜமானனாகிய இடையன் என்னைப் பிடித்திழுத்துக் கட்டிவிட்டான் அம்மா. அம்மா! அவ்விதமாக எனக்கு எப்போது செய்வார்கள்? நான் எப்போது அவளைப்போல் சந்தோஷமாக அவனோடு செல்வேன்? சொல் அம்மா—ஐயோ! ஏன் அம்மா அழுகின்றீர்கள்? எனக்கு அம்மாலையைப் போடவில்லை என்று அழுகின்றீர்கள்? அவன் மிக்க நல்லவன் அம்மா! எனக்கும் சீக்கிரத்தில் அவ்விதம் செய்வான், அழவேண்டாம் அம்மா!”

தாய் — “ஆ! என் அரிய தங்காய்! உனக்கும் இக்கதிவரும் என்று நான் கனவிலேனும் எண்ணவில்லையே — ஐயோ! நற்குணமே ஓர் உரு எனக்கொண்ட அப்படுபாவிக்கு எங்ஙனம் மனம் துணிந்ததோ தெரியவில்லையே. ஆ! தெய்வமே! இப்படியும் எங்களைத் துன்புறுத்தலாமோ? எங்கள்மீது உமக்கு இரக்கம் சிறிதேனும் இல்லையோ? நாங்களும் உமது புதல்வர்கள் அல்லவோ? ஐயோ! நோயினால் இறந்தாலும் பாதக மில்லை. என் மனமும் ஒருவாறு ஆறியிடுமே. ஆ! ஓர் கொலைப்பாதகன் தன் கூரிய கொடுவாளினால் இரக்கம் என்பது சிறிதும் இன்றி என் தங்கையின் கழுத்தை வெட்டுவதென்றால் அப்போது அவன் என்ன

பாடுபடுவாள்? அவள் நெஞ்சம் எவ்வாறு துடிக்கும்? அவள் கலக்கத்தினை நான் என்னென்று எடுத்துரைப்பேன்—ஐயோ ஈசனே! என் தமக்கை இறந்து இன்னும் ஒருவாரம் ஆகவில்லையே! அவளது அனியாய சாவிற்காக நான் மூன்றுநாள் ஆகாரம் இன்றி வருந்தினேனே—ஆ! என் கண்மணி! அருமைத் தங்கையே! நீ அன்றோ அச்சமயம் என் மனதைத் தேற்றினே. அவ்வளவு சாமர்த்தியத்துடன் பேசிய நீ இன்று ஏமாறி விட்டனையே! — இல்லை. நீ அவன் தீயசெயலை உணர்ந்து “நான் வரமாட்டேன்” என்று மறுத்துக் கூறினும் அக்கொடியவன் உன்னை விட்டுவிடுவானோ? — ஒரு போதும் இல்லை. ஐயோ! இப்படியும் உன் தலையில் ஈசன் எழுதியிருந்தானே.”

கதறி அழுகின்றது.

குட்டி — “என்ன அம்மா! ஏதேதோ சொல்லி அழுகின்றீர்களே! எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. அதை எனக்குச் சொல்லலாகாதா? என் சிற்றன்னைக்கு என்ன ஆபத்து நேர்ந்து விட்டது? அவள் மிகச் சந்தோஷத்தோடுதானே சென்றாள்? அதற்காக நீங்கள் ஏன் அழுகின்றீர்கள்? இன்னும் சிறிது நேரம் சென்றால் அவள் திரும்பி வந்துவிடுகின்றாள்.”

ஆடு — “ஐயோ குழந்தாய்! உனக்கு ஒன்றும் தெரியவராது. அவளா திரும்பிவரப்போகின்றாள். எமன் கையிற்பட்ட உயிரேனும் மீளும், அக் கொடியவனிடஞ் சென்றேரும் மீளுவதுண்டோ. அச் சண்டாளன் இத் தருணம் அவளை வெட்டிப் பலியிட்டிருப்பானே. ஆவளும் நமனுலகை நாடியிருப்பானே! ஐயோ தங்காய்! அச்சமயம் நீ என்னபாடு பட்டனையோ! உன் தேசம் அத்தருணம் எங்ஙனம் துடித்ததோ!”

குட்டி — “அம்மா! அவர்கள் அவளை ஏன் கொல்லவேண்டும்? அவள் அவர்கட்கு என்ன தீங்கு செய்தாள்?”

ஆடு — “கண்மணி! அவளா தீங்கு செய்பவள்! அவள் சாந்த பூஷணி யல்லவா, சத்தியவசனி யல்லவா! அடக்கத்திற்கு அவளன்றோ உறைவிடம், அறிவிற்கு அவளன்றோ களஞ்சியம்.”

குட்டி — “ஆனால் அவன் நம் எல்லோரையும் தவிர்த்து அவளை மட்டில் ஏன் கொல்லவேண்டும் அம்மா?”

ஆடு — “ஐயோ! அக் கொலைப் பாதகன் நம்மை மட்டில் விடவா போகின்றான், நம்மையும் ஓர் நாளைக்குக் கொல்லத்தான் போகின்றான்.”

குட்டி — “அவர்கள் நம்மைக் கொன்று என்ன செய்கின்றார்கள் அம்மா!”

ஆடு — “என்ன செய்கின்றார்களா?—நன்றாகத் தின்கிறார்கள்.

குட்டி — “ஈதென்ன அனியாயம்—நம்மையா தின்கின்றார்கள்! நம் உடலையா தின்கின்றார்கள்! அவர்கட்கு அது நூற்றம் எடுக்கவில்லையா? அவர்கள் எங்ஙனம் மனம் சகித்து உண்கின்றார்கள் அம்மா? தின்பதற்கு அவர்கட்கு வேறு ஒன்றும் அகப்படவில்லையோ?”

ஆடு — “ஐயோ! அவர்கள் நம்மை மட்டிலா தின்கின்றார்கள்! நாம் போதாமல் கோழி, புறா, காடை, கௌதாரி, மீன், நண்டு முதலிய யாவற்றினையும் தின்கின்றார்கள். இன்னும் சிலர் இதுவும் போதாமல் மாடு, பன்றி முதலியவைகளையும் தின்கின்றார்கள். இதைச் சொல்வதென்றாலும் எனக்கு வாய் கூசுகின்றது.”

குட்டி — “அம்மா! மனிதர்கள் நம்மினும் மிக்க அறிவாளிகள் என்று பன்முறை நீங்கள் உரைத்திருக்கின்றீர்கள். அவர்களா இத்தகைய இழிவான கருணையற்ற காரியங்களைச் செய்கின்றனர். அம்மா! நான் ஓர் நாள் நம் எஜமானன் குழந்தையின் காலைத் தெரியாமல் மிதித்துவிட்டேன். அதனால் காயம் ஒன்றும் நேரிடவில்லை. ஆனாலும் அவன் குழந்தை அதற்காக வருந்தியது. அச்சமயம் அவன் என்னை அருகிலிருந்த புளிய மிலாறினால் என்னபாடு படுத்தினான். அவன் என்னென்ன கடுமொழிகள் கூறினான். அம்மா! நீங்களும் அச்சமயம் அவன் செய்தது நியாயம்தான் என்று கூறினீர்களே, அல்லாமலும் நாம் எல்லோரும் அவனுக்குக் குழந்தைகளென்றும் அவன் நம்மைத் தன் குழந்தைகளைப்போலப் பட்சமாகக் காப்பாற்றுகின்றான் என்றும் கூறினீர்களே! அங்ஙனமாயின் நம்மை உயிரோடு ஒருவன் நம் கழுத்தை அறுக்க இவன் சம்மதிக்கலாமா! அவன் குழந்தையை ஒருவன் தன் கூரிய கொடுவாளினால் அறுக்க யத்தனித்தால் அவன் அதற்குச் சம்மதிப்பானா! அம்மா! அவர்கள் நம் இறைச்சியை ஏன் தின்னவேண்டும்? இதைவிட அவர்களும் நம்மைப்

போல் பசும்புல் மேய்ந்து நீர் அருந்தலாமே! ஆ! இதன் சுவை அவர்களுக்குத் தெரியவில்லையே! அப்பொழுது அவர்கள் நம்மினும் மிகக் கொழுத்துக் காணப்படுவார்களே! ஐயோ ஓர் பிராணியைக் கொல்லுவது என்ன அறிவீனம்! இது அவர்களுக்குத் தெரியவில்லையா? நம்மை உபிருடன், கொன்றுதானே தின்னுதல்வேண்டும். நாம் இறந்த பின்பு தின்னலாகாதா? அவர்கள் என்ன கொடிய செய்கை செய்கின்றார்களம்மா! அம்மா! நாம் ஏன் இன்னும் சும்மா விருத்தல்வேண்டும். நாம் எல்லோரும் அவர்களை முட்டித்தள்ளலாகாதா? குத்திக் கொல்லலாகாதா? அவர்களுக்கு நாம் ஏன் அடங்கி நடக்கவேண்டும். கடவுள் கொடுத்த புல் இருக்கிறது; உளங்குளிர உண்கின்றோம். அவர்கள் என்ன நம்மைக் காப்பாற்றுவது? — ஐயோ! எதிர்த்துத் தாக்க நமக்கு ஆயுதங்களையும் காணோமே அவ்விதம் ஏதேனும் ஒன்று இருக்குமானால் இவர்கள் இவ்வாறு நம்மை அனியாயம் செய்வார்களா, அருகில் நெருங்குதற்கும் அஞ்சமாட்டார்களா. இல்லையேல், அவர்கள் புலியைத் தின்னலாமே அல்லது சிங்கத்தைக் கொல்லலாமே, அல்லது யாவற்றினும் மிகப் பருத்திருக்கும் யானையைக் கொல்லலாமே — ஐயோ கருணாநிதியான கடவுளும் நம்மை இவ்வாறு படைத்தனரே!”

ஆடு — “கண்மணி! என் அருமைக் குழந்தாய்! நீ ஒன்றும் அறியாமல் ஏதேதோ பிதற்றுகின்றாய். இங்ஙனம் தாறுமாறாகக் கூறுதல் பெரும்பிழையேயாகும். மானுடர் நம்மினும் மிக்க அறிவுடையவர்கள் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. அவர்கள் நம்மைக் கொன்று தின்பதனுலேயே அவர்களை அறிவில்லாதவர்கள் என்று கூறுதல் சிறிதும் பொருந்தாது கண்மணி! நாம் ஏன் அவர்கட்கு அடங்கி நடக்கவேண்டும் என்று சிறிதும் அறிவில்லாமல் கூறினாய். அந்த எண்ணத்தை அறவே ஒழித்துவிடு. நீரையும் புல்லையும் கடவுள் உண்டாக்கி யிருப்பினும் பலவிடங்களில் நம்மை அழைத்துக்கொண்டுபோய் அதைக் காலமறிந்து நமக்கு ஊட்டு பவன் யார்? நம்மைத் தின்னதோறும் குளிப்பாட்டிக் கழுவுபவன் யார்? வெய்யிலும் மழையும் நம்மைத் தாக்காவண்ணம் நமக்கு இடந்தந்து உதவுபவன் யார்? நோய் வந்த காலத்து நமக்குப் பலவித சிகிச்சைகள் செய்து அந்நோயைத் தீர்ப்பவன் யார்? நம் அருமை எஜமானனாகிய இடையன் அன்றோ? இன்னொன்று கூறுகின்றேன் அதை நீன்றாய்க் கவனி: மானுடர் எல்லோரும்

நம்மை வதை செய்து தின்கிறார்கள் என்று எண்ணவேண்டாம். லக்ஷக்கணக்கான அறிவாளிகள் நம்மைக் கொன்று தின்னாமல் நம்மிடம் இரக்கங்காட்டி விரதங்காத்து வருகின்றார்கள் என்பதை நீ அறிவாயாக!”

குட்டி — “அம்மா! நான் அறிவின்றி எல்லோரையும் தூஷித்துக் கூறிவிட்டேன். மன்னிக்கவேண்டும் அம்மா! இன்னொரு சந்தேகம் எனக்குத் தோன்றுகிறது. இத்தகைய பெருந்தகையோர் அந்த இழிகுணமுடையோர்கட்குப் புத்தி புகட்டிப் புலால் உண்ணலை நீக்கலாகாதா?”

ஆடு — “செல்வமே! நல்ல கேள்வி கேட்டனை. உன் புத்தியை மெச்சினேன். அவர்கள் அவ்விதம் செய்பாமல் இல்லை. இதற்காக எத்தனையோ புத்தகங்கள் எழுதி வெளியிட்டுவருகிறார்கள். எத்தனையோ உபன்னியாசங்கள் புரிந்து வருகிறார்கள். இதனால் எத்தனையோ புண்ணியவான்கள் புலால் உண்ணலை ஒழித்தும் வருகின்றார்கள். என்ன சொல்லியும் யாதுபயன்? எப்படியும் எந்தங்கை திரும்பி வரப்போவதில்லை. ஆ! அவளை இன்று காலை நான் விட்டுப் பிரியும்பொழுது அவள் இறந்துவிடுவாள் என்று நான் எண்ணவில்லையே. இதற்குள் இம்மோசம் வந்துவிட்டதே. ஐயோ அழகாக இருந்தாயே. உன்னைக் கொல்ல அவனுக்கு மனம் எங்ஙனம் துணிந்ததோ.”

குட்டி — “அம்மா! என்ன இது! இவ்வளவு நேரம் எனக்குப் புத்தி புகட்டினீர். இப்பொழுது தாங்களே அழுகின்றீர்களே. அழுகால் பயன் என்ன அம்மா! இறந்தவர்கள் ஒருகாலும் திரும்புவதில்லை. கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார். அவர் ஒருகாலும் நம்மைக் கைவிடமாட்டார். அழவேண்டாம் அம்மா!”

M. S. MUTHUKUMARASAWMI MUDALIAR,
Tamil Pandit, Muthialpet High School,
G. T., Madras.

STORY AND SONG

கதையும் பாட்டும்

வேடன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் நாள்தோறும் வனங்களில் சென்று எதிர்ப்பட்ட விலங்குகளையும் பறவைகளையும் கொன்று தின்று ஜீவித்து வந்தான். வழக்கம்போலவே ஒருநாள் வேட்டையாடச் சென்றான். அன்று முழுதும் எங்குச் சுற்றியும் ஒரு விலங்கேனும், பறவையேனும் அகப்படவில்லை. வேடன் பசியினால் களைப்புற்று வெய்யில் மிகுதியால் ஓர் ஆலமரத்தின் நிழலில் தங்கினான். அம்மரத்தடியில் பாம்புகள் வசிக்கும் புற்றொன் றிருந்தது. அதை அவன் கவனிக்கவில்லை.

தங்கினவர் மரத்தின் கிளையொன்றில் சதிபதியாக இரண்டு புறக்கள் இருப்பதைக் கண்டான். கண்டு களிப்போடு அவ்விரு புறக்களையும் ஒரே முறையில் கொல்ல நினைத்து அம்பை வில்லில் தொடுத்துக் குறிபார்த்துக்கொண்டிருந்தான். இதைக் கண்ட இரு புறக்களும் பறந்து செல்ல மேலே நோக்கின. அங்கே ஒரு இராஜாளி இவைகளைக் கொல்ல வெண்ணி, ஆகாயத்தில் வட்டமிட்டுக்கொண்டிருந்தது. புறக்கள் திகைப்புற்று, ஆ! நாமென் செய்வோம்! எல்லாம் ஈசன் செயலின்படியே ஆகும், நம்மால் ஆவது ஒன்றுமில்லை என்று கடவுளைத் துதித்துக்கொண்டு இருந்தன.

குறிபார்த்துக்கொண்டிருந்த வேடன் மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து மரத்தடியிலிருந்த புற்றிற்குச் சமீபமாய் வந்தான். வந்தவன் கவனியாமல் புற்றின் மேல் காலை வைத்தான். அதிலிருந்த நாகம் வெளியேவந்து அவன் காலில் திண்டிவிட்டது. விஷம் தலைக்கேறி வேடன் மூர்ச்சையடைந்தான். அவன் கையிலிருந்த அம்பு குறிதப்பி மேலே சென்று வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்த இராஜாளியைக் கொன்றது. இருதலைக் கொள்ளி எறும்பென இருபக்கங்களிலும் துன்பத்தில் அகப்பட்டிருந்த புறக்களிரண்டும் ஈசன் செயலால் இடுக்கண் தீர்ந்து இன்புடன் பறந்து போயின. புறக்களைக் கொல்ல நினைத்த வேடனும் இராஜாளியும் தங்கள் எண்ணம் நிறைவேறாமல் இறந்துபோக நேர்ந்தது.

என்ன ஆச்சரியம் !! இதைக் கவனிக்குங்கால் “எல்லாம் ஈசன் செயலே” யன்றி நம் செயலினால் ஒன்று முடியா தென்பது நன்கு விளங்குகின்ற தல்லவா ? இதனாலன்றோ,

“ஒன்றை நினைக்கி னதுவொழிந்திட் டொன்றாகும்
அன்றி யதுவரினும் வந்தெய்தும் — ஒன்றை
நினை யாத முன்வந்த நிற்பினு நிற்கும்
எனையாளு மீசன் செயல்”

என்று நம் தமிழ்மாதாவாகிய ஓளவைப்பிராட்டியாருங் கூறியுள்ளார்.

(குறிப்பு.) கதையைச் சொல்லுவதோடு மேல்வகுப்புக்களில் மாணக் கர்களுக்கு அக்கதையின் நீதிக் கேற்றவா றமைந்துள்ள செய்யுளின் கருத் தையும் சம்பந்தப்படுத்தினால் நலமென்று தோற்றுகிறது. அதன் பின்னர்க் கதைக்குரிய பாட்டுகளை, அபிநயம் அல்லது நடித்தல் மூலமாகச் சொல்-லச் செய்யலாம் —

பாட்டு

(வெள்ளிமலை யொத்த பலமேடை என்ற வர்ணமெட்டு)

பலவித மிருகங்களைக் கொன்று நாளும்
பசியைத்தணிக்கும் வேடன் சென்று ஓர்நாள்
பகல் முழுதும் வனத்தில் பலவிடங்களிலே
சுழன்றும் விலங்கு ஒன்றும் (1)

அகப்படாமல் களைத்துவாடி ஆல
விருகூத்தின் நிழலைக்கண்டோடி நிற்க
மனக்கிளர்ச்சியுடனே மணிப்புறக்க எரிரண்டுங்
கூடி விளை யாடி (2)

கொஞ்சுவதை வஞ்சகமாய்க் கண்டான் வேடன்
நெஞ்சினில் வதைக்க எண்ணங் கொண்டான் அப்போ
பஞ்சைபோ விருப்புறக்கள் சஞ்சலத்துடனே
மேலே செல்ல அங்கேகார் பொல்லாப் (3)

பகூரிராஜன் வட்டமிடக் கண்டு புறக்கள்
தகூணம் ஏற்பட்ட கஷ்டம் விண்டு இன்று
நிச்சயமாய் நம்முயிரை ரகூகரே காக்கவேண்டு
மென்று தியானித்து நின்றது (4)

குறிபார்க்க வேடன் பின்னால் நகர்ந்து புற்றுக்
குழிதனில் காலவைத்தான் விரைந்து அதில்
குடியிருந்த கருநாகம் கடித்துமவன்
விழுந்தான் உயிர் துறந்தான் (5)

கையிலிருந்த அம்புமேலே சென்று
கழுதை வதைக்கவதுவும் கீழே விழ
ஐயங்கொண்டிருந்த அவ்விரு புருக்களுங்கண்டு
தேரும் களி கூரும் (6)

ஆதலினால் மாணவர்களே, இதனால் அடையும் பயனை நன்குண-
ருங்கள். எல்லாம் ஈசன் செயலாலன்றி நம்செயலா லென்றும்
ஆகாது.

S. SOMASUNDARAM PILLAI,
2nd Assistant Teacher,
Board Elementary School,
Chinnathadagam

A REQUEST OF ELEMENTARY TEACHERS

எலிமெண்டரி உபாத்தியாயர்களின் வேண்டுகோள்

இந்தியாவில் நமது காருண்ய கவர்ன்மெண்டார் அவர்களின்
பொருளுதவியினால் அநேக பேர்டு எலிமெண்டரி பாடசாலைகள்
சிறப்பாகவே நடைபெற்றுவருகின்ற தெனினும் அப்பாடசாலை-
களில் வேலை செய்தவரும் உபாத்தியாயர்களின் குறையை அடி-
யில் கண்டபடி என் சிற்றறிவிற்கு எட்டியவாறு எழுதுகிறேன்.
அதை அன்புடன் ஆதரிக்கக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

1. பெரிய முனிசிபல் பட்டணங்களில் ஏற்பட்டுள்ள பாட-
சாலைக்கு ஏற்றவாறு பிள்ளைகளும் குறைவின்றி வருஷந்தோறும்
பிள்ளைகளுக்கு அவ்விடத்தில் இடமில்லாமல் கூட ஏற்படுகிறது.
தவிரவும் அப்பள்ளிக்கூடங்களில் சேர்ந்து வாசிக்கும் பிள்ளைகள்
அனைத்தும் தாம் படித்து முன்னுக்கு வரவேண்டுமென்ற அவா-

வினாலும் தாய் தகப்பன்மார்களின் ஆசையின்பேரிலும் தாம் உத்தியோகத்துக்கு வரவேண்டுமென்ற ஒரு எண்ணத்தினாலும் இடைவிடாமல் படிப்பில் கண்ணும் கருத்துமாகப் படித்துவருகிறார்கள். வேளை தப்பாமல் பாடசாலைக்குப் போகவும் வரவும் அவ்விடங்களில் ஏற்பட்டுள்ள சட்டதிட்டங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டும் தம்முடைய நோக்கத்தை விருத்தி செய்துகொண்டே முன்னுக்கு வருகிறார்கள். கிராமாந்தர எலிமெண்டரி பாடசாலைகளிலேயோ, பிள்ளைகள் தாம் படித்து முன்னுக்கு வரவேண்டுமென்ற எண்ணம் உள்ளவரும் இல்லை. அம்மாதிரி எண்ணமுள்ள பிள்ளைகள் இருந்தாலும் கொஞ்சமென்றே சொல்லவேண்டும். தாய் தகப்பன்மார்களுக்குத் தங்கள் பிள்ளைகள் படித்து முன்னுக்கு வரவேண்டுமென்ற எண்ணமுமில்லை. காலையில் 8 மணிக்கு ஸ்கூல் ஆரம்பமாயிருந்தால் உபாத்தியாயர் 6½ அல்லது 7 மணிக்குக் ஸ்கூலைத் திறந்து காத்துக்கொண்டு இருக்கவேண்டும். அதன்பின் மணியை அடித்தால் ஒவ்வொரு பிள்ளைபாக வந்து சேர அதிக நேரம் செல்லும். அதற்காக வேண்டிய உபாத்தியாயர்கள் பிள்ளைகள் வரவில்லையே என்ற எண்ணத்தினால் வீடுவிடாகப்போய் ஒவ்வொரு பிள்ளைகளையும் உபசரித்து அழைத்துவர வேண்டியதா யிருக்கிறது. பின்பு உபாத்தியாயர் பிள்ளைகளைக் கூப்பிடும் பழக்கம் ஏற்படவே முன்பு சரியாக வந்த பிள்ளைகளும் கூட, உபாத்தியாயர் வருவார், அப்போது நாம் போவோம், தினமும் நாம்தானே முன்னே போகிறோம், அதற்குப் பின்னால்தானே எல்லாரும் வருகிறார்கள் என்று எண்ணிக்கொண்டு அந்த யோக்கியமான பிள்ளைகளும் நின்றுவிடுகிறார்கள். இப்போது சர்வசாதாரணமாக வழங்கும் உபாத்தியாயர் கூப்பிடுகிற வழக்கம் ஏற்படவும் வீட்டில் உள்ள தாய் தந்தையர்கள் தம்முடைய பிள்ளைகள் பாடசாலைக்குப் போவதால் பெருத்த வரும்படி உபாத்தியாயருக்குக் கிடைப்பதாக எண்ணிக்கொண்டு, அவருடன் பிள்ளைகளை அனுப்புகிறார்கள். சரியாக வரும்சில பிள்ளைகளை உபாத்தியாயர் கூப்பிடாமல் வந்துவிட்டால் அடுத்தநாள் பிள்ளையின் தாய்மார்கள் எங்கள் பிள்ளைகளை ஏன் கூப்பிடவில்லை யென்று புகார் சொல்ல, அதற்குத் தகுந்தபடி அவர்களுக்குச் சமாதானம் சொல்லவேண்டி யிருக்கிறது. இதைப் போலவும் இன்னும் இவைபோன்ற அநேகவித கஷ்டங்களும் உபாத்தியாயர்களுக்கு ஏன் உண்டாகவேண்டுமென்பது நான் சொல்லாமலே

விளங்கலாம். தற்போது மைசூர் கவர்மெண்டு முதலிய இடங்களில் கட்டாயக் கல்வி என்ற நிபந்தனை ஏற்பட்டு எவ்வளவோ சீர்திருத்தம் அடைந்திருப்பதாக யாவரும் அறியலாம். அம்மாதிரியாக நமது இந்தியாவிலும், காருண்யமிசூந்த கவர்ன்மெண்டாரவர்கள் எப்போது இந்தச் சட்டம் ஏற்படுத்தி (கட்டாயப் படிப்பு) நம் இந்துதேசத்தையும் எலிமெண்டரி உபாத்தியாயர்களின் அளவில்லாக் கஷ்டத்தையும் நிவர்த்தி செய்வார்களோ தெரியவில்லை. கட்டாயக் கல்வி நம் இந்தியாவில் ஏற்படுத்துவதினால் எவ்வளவோ குருடர்களுக்கும், உபாத்தியாயர்களுக்கும், கஷ்ட நிவர்த்தி செய்வதுடன் கட்டாயப் படிப்பு ஏற்படுத்துவதினால் நமது காருண்ய கவர்ன்மெண்டாரவர்களுக்கு என்ன நஷ்டம் ஏற்படுமோ அது என் சிற்றறிவிற்கு எட்டவில்லை.

2. மேற்கூறிய விஷயம்தான் அம்மாதிரி யிருக்கிற தென்றால் இன்னொரு பெரிய கஷ்டம் இடைவிடாமல் தினமும் உபாத்தியாயர்களை வருத்திக்கொண்டே யிருக்கிறது. அது என்னவென்று அறிவோம். இப்போது யுத்தமும் பஞ்சமும் இரண்டும் சேர்ந்து தங்கள் வேலைகளைக் காட்டுகின்ற அகவிலைகளைப் பற்றி நான் சொல்லாமலே இப்போது பேப்பர்களிலும் கடிதமூலமாகவும் ஜனங்களின் வாயாலும் சொல்லக் கேட்கலாம். இப்படிப்பட்ட கஷ்டமான காலத்தில் நமது ஈரோடு தாலுகா போர்டில் எலிமெண்டரி உபாத்தியாயர்களுக்கு 1918-ல் மார்ச்சுமீ முதல் வருஷத்துக்கு மாதம் ஒரு ரூபாய் வீதம் வார அலவன்சும், 1918 செப்டம்பர் முதல் 1919 பிப்ரவரி முடிய 6 மீத்துக்கு 1½ ரூபாயாக அடிஷனல் அலவன்சமாகக் கொடுத்து வந்தார்கள். அதை என்ன காரணத்தைக்கொண்டு தற்போது 1 வருஷத்துக்கு மட்டும் கொடுத்துவிட்டுத் திடீரென்று நிறுத்திவிட்டார்களோ தெரியவில்லை. அதை யோசிக்குங்கால் கோயமுத்தூர் ஜில்லாவில் ஈரோடு தாலுகா போர்டைச் சேர்ந்த இடங்களிலெல்லாம் பஞ்சம் நிவர்த்தியாகி விட்டனபோலும். அம்மாதிரி 1 வருஷமட்டும் கெட்டுத்து நிறுத்திவிட்டதனால் ஏழை உபாத்தியாயர்களாகிய சொற்ப சம்பளம் பெறுபவர்கள் என்ன வருத்தத்தை அடைய மாட்டார்கள். எல்லா டிபார்டுமெண்டுகளுக்கும் காரணபூதமாக விளங்கும் அஸ்திவாரமாகிய இந்த டிபார்டுமெண்டை முன்னுக்குக் கொண்டுவரவும் நாகரிகம் கல்விப் பயிற்சி முதலியவைகளைப் பெறுக்கி நிலைநிறுத்தும் எலிமெண்டரி உபாத்தியாயர்களின் கஷ்டம்

எப்போது நீங்குமோ தெரியவில்லை. மேலும் யுத்தகாரணமாக வேண்டி எல்லா டிபார்ட்மெண்டுகளிலும் வார் அலவன்சு என்று ஏற்படுத்திச் சம்பளத்துடன் கூட்டிக் கொடுத்து உதவிபுரிந்து வருகிறதை நாம் எல்லோரும் நேரில் பார்க்கிறோம். அங்ஙனமாக முன்பு 7, 8 ரூபாய் சம்பளம் பெற்று வந்த கோர்டு பியூன்களும் சால்டு பியூன்களும் போஸ்டாபிசு இலாகாவிலும் ரெவினியூ இலாகாவைச் சேர்ந்தவர்களும் தற்போது சம்பளம் அதிகமாகவே பெற்று வருகிறார்கள். இப்போது பியூன்கள் போலீஸ் கான்ஸ்டேபிள்களுக்கும் குறைந்தது 15 ரூபாய்க்குக் கீழ் குறையாமல் சம்பளம் மாதம் மாதம் பெற்றுவருகிறதை நேரிலே பார்த்துவருகிறோம். இம்மாதிரியாக எல்லாக் கவர்ன்மெண்டு உத்தியோகஸ்தர்களும் சம்பளம் அதிகமாக வாங்கிவருகிறார்கள். தவிரவும் திருச்சி ஜில்லா கலூர் முனிசிபல் எலிமெண்டரி உபாத்தியாயர்களும் வார் அலவன்சு என்று தனியாக 3 ரூபாய் பெறுகிறார்கள். ஈரோடு தாலுகா போர்டில் மாதிரிம்தான் இம்மாதிரியான கஷ்டமோ மற்ற தாலுகா போர்டுகளில் எவ்வித மிருக்குமென்று தெரியவில்லை. இம்மாதிரி மேற்கூறியபடி சம்பளம் குறைவாகவே கொடுத்துவருகிறார்கள்.

3. அதுதான் அப்படி யென்றால் குறைந்த சம்பளமாகிலும் மாதந்தோறும் கொடுத்தும் உதவுவதாகத் தோன்றவில்லை. இந்த மாதத்துச் சம்பளம் அடுத்தமாதம் 10 அல்லது 15 தேதிக்குள்ளாவது வந்துவிட்டாலும் சமாராக இருக்கும். அப்படிக்கும் இல்லாமல் 2, 3 மாதத்துச் சம்பளங்களையும் மாதமாதம் அனுப்பாமல் கஷ்டப்படுத்தி வருகிறார்கள். உபாத்தியாயர்கள் 20 தேதிக்குச் சம்பளம் வந்துவிடுமென்ற உறுதியினால் ஒரு இடத்தில் கடன் வாங்கிச் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தால் 20 தேதியானதும் கடன்காரன் உபாத்தியாயரைப் பணம் கேட்க அப்போது உபாத்தியாயர் பாடு திண்டாட்டம்தான். இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்குச் சேர்ந்தாற்போல் சம்பளம் வராமல் இருப்பதனால் கடன்காரனும் உபாத்தியாயரை நம்பாமலும் பஞ்சகாலத்தில் அதிகமாகக் கடன் கொடுக்க யோசித்துக்கொண்டும் கடன் கொடுக்காமல் நிறுத்திவிட உபாத்தியாயர் பாடு முன்னிலும் பெரிய வேடிக்கைதான். கடன்காரன் என்ன உபாத்தியாயரே இன்னம் சம்பளம் வராமலா இருக்கும்; நீங்கள் வாங்கி வைத்துக்கொண்டு வரவில்லை யென்று சொல்லுகிறீர்கள் என்று

தான் சொல்லுகிறானே ஒழிய, உபாத்தியாயர் சொல்லும் சமா-
தானங்களை அவன் ஒப்புக்கொள்வதில்லை. அதனால் உபாத்தி-
யாயர்களின் நம்பிக்கையும் கெட்டுப்போகிறது.

4. மேற்சொன்ன விஷயங்களெல்லாம் அம்மாதிரி யிருக்க
உபாத்தியாயர்கள் எப்படிச் கவலைபில்லாமலும் விசனமில்லாம-
லும் ஊக்கத்துடனும் ஒரே மனதுடனும் பாடசாலைகளில் தங்கள்
வேலைகளைச் சரிவரச் செய்வார்களோ என் அறிவிற்கு எட்ட-
வில்லை. களை யெல்லாம் நாளுக்குநாள் களைந்து வந்தாலல்லவா
புழிறு² செழித்து வளரும். அதுபோல உபாத்தியாயர்களின்
மனதில் எள்ளளவும் விசனமில்லாமல் குதூகலமும் உற்சாகமும்
இருந்தாலல்லவா உபாத்தியாயராகிய தோட்டக்காரன், பாட-
சாலையாகிய தோட்டத்தில் பிள்ளைகளாகிய பயிர்களுக்கு ஒரு
குறையும் வாராமல்லது காத்து மேலும்மேலும் விருத்தி செய்வா-
னென்பது என்னுடைய நோக்கம். இப்படியாக நாம் மேல்
சொன்னவாறு கட்டாயப்படிப்பு என்பது நம் இந்தியாவில் ஏற்-
படுத்தி உபாத்தியாயர்களுக்கு யோக்கியதைக்குத் தகுந்த சம்பளங்
களை மாதா மாதம் கொடுத்து உதவி புரிந்துவரும்வரை நம்
எலிமெண்டரி கீழ்தர உபாத்தியாயர்களின் கஷ்டம் நிவர்த்தியா-
வது அரிது. அங்ஙனமாக உபாத்தியாயர்களின் சகல கஷ்டங்களும்
ஒழிவதுடன் கட்டாயக்கல்வி ஏற்படவேண்டுமென்றும் அதி-
விருந்து உலகம் விருத்தியடைய வேண்டுமென்றும் எல்லாம்வல்ல
இறைவனை ஏத்துவோம்.

N. சபாபதி முதலியார்,

I-வது உதவி உபாத்தியாயர், போர்டி எலிமெண்டரி ஸ்கூல்,
வெள்ளகோவில், தாராபுரம் தாலுக்கா,
கோயமுத்தூர் ஜில்லா.

CHILDREN OF DISTANT LANDS

தூரதேசத்துச் சிறுவர்கள்

ஜப்பான் சிறுவர் - சீனச் சிறுவர்

சில வருஷங்களுக்கு முன் ஜப்பான் சிறுவர்களைப்பற்றிச் சில விஷயங்கள் நமது நல்லாசிரியனில் வெளிவந்த விஷயம் பலர் நன்கு உணர்வார்கள். அவற்றை விரைவில் முடிக்குமாறு நண்பர் பலர் விரும்பினர். அதனால் ஜப்பான் சிறுவர்களைப் பற்றியும் சீனச் சிறுவர்களைப் பற்றியும் பல அரிய விஷயங்கள் விளங்குமாறு இனிய புஸ்தகம் ஒன்றை எழுதி வெளியிட முருக்கின்றோம். இதை வாசிப்பதனால் சிறுவர்களுக்குப் பூகோள விஷயமும் சரித்திர விஷயமும் நல்லொழுக்க விஷயமும் நன்கு புலனாகும். இது தாயார் குமாரனுக்குக் கதை சொல்லும் விதமாக மிக எளிய நடையில் அநேக சித்திரப் படங்களுடன் பெரிய எழுத்தில் அச்சிட்டு வெளிவந்திருக்கிறது. சிறுவர்களுக்கு இன்பமூட்டும் இனிய கதைப் புஸ்தகம் போல்வது. இதனை ஒவ்வொரு பாடசாலையிலும் தவறாமல் உபயோகிப்பார்கள் என்று நம்புகின்றோம். விலை அனா 6.

GENERAL GEOGRAPHY

OF

THE MADRAS PRESIDENCY

சேன்னை இராஜதானியின்

பொது விவரணம்

BY

K. DORAISAMY IYENGAR

Author of Vernacular Atlas Geography Series.

விலை 6 அனா.

ஸி. குமாரசாமி நாயுடு ஸன்ஸ்,

புஸ்தக வியாபாரிகள்,

35, சின்னத்தம்பித் தெருவு, சேன்னை.